

Ukázka z knihy [Zjevení světla](#) , Barbara Ann Brennan

Starý mechanistický model péče o zdraví

Abychom se mohli zabývat holografickým pojetím péče o zdraví, musíme nejprve prozkoumat staré názory na zdraví, léčení a medicínu a zjistit, jakým způsobem nás omezují. Víme, že vycházejí ze starého mechanistického vědeckého modelu, který určuje naše kulturní zázemí. Tento model, formovaný metafyzikou M-1, obsahuje soubor nevyřčených premis současné vědy. Dr. Harman uvádí tyto:

1. Jediný možný způsob, jak získávat poznatky, je prostřednictvím našich fyzických smyslů a případně určitým druhem informačního přenosu přes geny. Pomáhá nám empirická věda - zkoumá měřitelný svět vědeckými přístroji a zařízeními, která fungují jako „prodloužená ruka“ našich smyslů.
2. Každá kvalitativní vlastnost je v zásadě odvoditelná z vlastnosti kvantitativní (např. barva je odvoditelná z vlnové délky).
3. Mezi objektivním světem, který může kdokoliv z nás pozorovat, a subjektivní zkušeností individua existuje jasně vymezená hranice. Vědecké poznatky jsou na prvním místě. Subjektivní zkušenost může být důležitá pro jednotlivce, ale tento druh výzkumu nikdy nepovede k obecně prokazatelným závěrům.
4. Koncept svobodné vůle je předvědecký pokus vysvětlit chování, které, jak vědecká analýza ukazuje, je kombinací sil působících na jednotlivce z vnějšku s tlaky a napětím uvnitř osobnosti.
5. To, co nazýváme vědomím, neboli uvědomování si vlastních myšlenek a pocitů, je sekundární jev pocházející z fyzických a biochemických procesů v mozku.
6. To, co nazýváme pamětí, je výhradně záležitost dat, která jsou uložena v centrálním nervovém systému.
7. Neexistuje jiný způsob vysvětlení znalostí o budoucích událostech než racionální - předpovídáme je na základě předchozích podobných případů a vyskytujících se jevů.
8. Jelikož mentální aktivita je záležitostí dynamicky proměnlivých stavů ve fyzickém organismu (mozku), je absolutně nemožné, že by mohla mít jakýkoliv účinek přímo na fyzický svět mimo vlastní organismus.
9. Pouze fyzické příčiny vedou k evoluci vesmíru a člověka. Nemáme proto žádné oprávnění pro koncepci univerzálního záměru nebo rozvoje vědomí či úsilí jednotlivce.
10. Individuální vědomí nepřežívá smrt organismu; pokud by mělo individuální vědomí přetrvávat po smrti fyzického těla, neexistuje pro to žádné smysluplné vysvětlení - nelze to v tomto životě ani pochopit, ani o tom získat jakýmkoliv způsobem poznatky.

Toto jsou předpoklady, na kterých je založena naše industrializovaná společnost a dnešní péče o zdraví. V některých případech to funguje výborně. Někdy to ovšem nefunguje vůbec. V určitých oblastech našeho života, jako možnosti nakupovat konzumní produkty, to platí pouze pro některé z nás. Pro ty, kteří jsou uvězněni v chudobě, to neplatí. Abychom našli efektivnější přístup k sociálním problémům a onemocněním, které jsou morem dvacátého století, musíme se podívat důkladněji na naše předpoklady o realitě.

Filozofie naší kultury je postavena na starém mechanistickém modelu fyziky, pro který je základem metafyzický model M-I. Z toho vyplývá, že svět se skládá ze základních stavebních jednotek hmoty, např. elektronů a protonů. Všechno, co existuje, je vytvořeno z těchto drobných „věcí“ nebo částí. Takže kdybychom rozdělili svět na tyto částičky a studovali je, mohli bychom mu porozumět. Učíme se žít podle racionální mysli a důvěřovat jí. Náš sociální systém, školství a medicína zdůrazňují důležitost racionálního řešení problémů. Abychom pochopili, jakým způsobem všechno funguje, a potom našli příčinu problémů, musíme všechno rozdělit na jednotlivé části a studovat je. Bohužel v posledních zhruba čtyřiceti letech jsme právě na toto kladli stále větší důraz - studovali jsme jednotlivé části, jako by byly izolované. Jenomže výzkumy prokazují, že izolovanost neexistuje. Více než dvacet let vědeckých výzkumů ve fyzice a biologii ukazuje, že všechno je vzájemně propojené. Nelze oddělit osobu, která experiment provádí, od vlastního pokusu. Je nemožné oddělit individuální od celku. Starý způsob myšlení přetrvává i v našem každodenním životě. Stále si myslíme, že věci můžeme rozebrat a potom jim porozumíme.

Proč starý způsob nefunguje

Pokud je náš způsob myšlení mechanistický, pronášíme výroky tohoto typu:

Kdy už s tím (oni) něco udělají ?

Oni ničí planetu.

Byli bychom na tom lépe, kdyby zaměstnavatelé (nebo zaměstnanci) nebyli tak chamtiví.

Tyto věty nás oddělují od ostatních tým, že vytvářejí fiktivní osoby. „Tamti“, nesou odpovědnost za problém či situaci, tak proč bychom se měli snažit udělat to, co je v našich silách, aby došlo ke změně. Co na tom, že jsme spolutvůrci každé situace, ve které se nacházíme.

Když se jedná o naše vlastní zdraví či nemoc, postupujeme stejně. Oddělujeme od sebe jednotlivé orgány, jako kdyby nepracovaly společně ve stejném těle. Oddělujeme od sebe také svou nemoc. Oddělujeme části těla od emocí, které s nimi souvisejí, jako kdyby to nemělo žádné následky. Používáme věty:

„Chytil jsem od tebe kašel. „

„Dostal jsem ischias, bolí mne záda. „

„Můj žaludek mne zase trápí. „

„Nesnáším své boky - jsou příliš velké, vůbec se ke mně nehodí. " "

Zaměřujeme se spíše na symptomy než na příčinu onemocnění. To je ovšem velmi nebezpečná hra. Prohlašujeme:

„Pane doktore, chtěl bych se zbavit toho problému s kolenem jednou provždy. „Třeští mi hlava. Potřebuji nějaký prášek, aby bolest přestala. „Zbavím se žlučníku, takže mě už nebude zlobit. " "

Často se díváme na svou nemoc jako na něco, co má svůj původ v napadení „vnějším nepřítelem“ (např. mikroorganismy), nebo něco (např. tumor), co je třeba odstranit. Způsob, jak se onemocnění zbavit, je vzít si lék nebo se podrobit lékařskému zákroku. Tento druh léčení - předepsání správného léku, abychom odstranili bolest nebo zničili to, co nás napadlo - je založen na premise světa složeného z oddělených částí. Nevěnuje pozornost příčině onemocnění. Zázraky moderní medicíny jsou úžasné, ale zdá se, že jsme čím dál méně schopni sami si své zdraví udržovat. Když se konečně podaří dát do pořádku jednu nemoc, začne zlobit něco jiného. Vedlejší účinky léčení mohou také vést k dalším zdravotním problémům, které obvykle považujeme za nové nemoci. Svět je pro nás rozdělen do tolika částí, že jsme z toho zmatení a začneme si myslet, že za naše zdraví odpovídá lékař.

Podle mé osobní zkušenosti převážná část bolesti vzniká právě na základě tohoto způsobu myšlení, podle kterého je lidská bytost jakousi hromadou jednotlivostí a ne celistvou integrovanou bytostí. Znamená to také zbavování se osobní zodpovědnosti za své zdraví. Věříme, že doktor může opravit části našeho těla stejně, jako mechanik opravuje části auta. Toto „rozškatlukování“ člověka přináší spoustu zmatků. Mnoho pacientů, kteří procházejí mou ordinací, má za sebou léčení u různých specialistů - lékařů, terapeutů všeho druhu, léčitelů, psychiatrů, odborníků na akupunkturu, dietu a léčení bylinkami. Výsledky léčení nejsou valné, především kvůli navzájem si odporujícím a matoucím analýzám jejich stavu. Pacient potom neví, co má dělat a komu věřit.

Jelikož to odpovídá zvyklostem v naší kultuře, vyžadujeme u fyzického onemocnění stanovení diagnózy. Je to stejné, jako dožadovat se základních stavebních částic hmoty, které ve skutečnosti neexistují. My ovšem na svém požadavku trváme ! A tak diagnózu dostaneme. Konkrétní „fakta“ onemocnění, vytržená z kontextu vzájemných vztahů celé naší bytosti, omezují naši schopnost vidět jasně širší souvislosti. (Příčina naší nemoci zahrnuje mnoho úrovní funkcí a prožitků.) Považujeme diagnózu za úplnou odpověď, díky které se můžeme cítit v bezpečí. Vyvineme tlak na svého lékaře: ať se stará o naše zdraví ! Má diagnózu a léčebné prostředky. Věříme, že když známe jméno své nemoci, můžeme ji kontrolovat a řídit. Nebo ještě lépe, může to dělat náš doktor.

A ono to vskutku pro řadu onemocnění dobře funguje. Zbavíme se fyzických symptomů, které jsme nazvali nemocí. To bohužel ale neřeší vnitřní příčinu onemocnění spojenou s hlubší realitou v nás. Praxe stanovování diagnóz a léčení fyzických symptomů nás v delším časovém úseku pravděpodobně ještě víc oddělí od sebe samých a naší hlubší pravdy. Považuji používání diagnózy tímto způsobem za nesprávné. Za problém nepovažuji systém diagnóz. Problémem je, že se zastavíme u diagnózy a následného léčení a nepostoupíme dál. Nevyužijeme ji tak, jak bychom mohli - jako dílčí informaci, jeden kousek velké skládačky, která po složení všech informací vede k sebepochopení a k osobnímu růstu. Pokud přistupujeme k nemoci pouze z pohledu symptomů, přisuzujeme diagnostickému systému příliš velkou moc, a to vede - kromě jeho nepružnosti - k dalším, mnohem závažnějším chybám.

Mechanistický model vytváří diagnózy smrtelných onemocnění

Bolest se stává čím dál horší a pacienti ještě zmatenější. Znají diagnózy, doporučené způsoby léčení, ke kterým často patří varování typu: „Jestliže se nebudete léčit tímto námi předepsaným

způsobem, váš stav se zhorší a můžete dokonce i umřít. Jistěže by lékaři měli dávat informace o prognóze pacienta v případě, že se nebude léčit, ale neměli by tvrdit, že jejich cesta je jediná správná. Možná existují další způsoby, o kterých nevědí. Jinými slovy, léčebné techniky standardní medicíny mají své hranice a dveře k ostatním možnostem léčení by měly zůstat otevřené, ať už lékař o těchto možnostech něco ví či ne. Pro lékaře je důležité si ujasnit, že označit pacienta za smrtelně nemocného znamená pouze to, že jeho onemocnění není schopna vyléčit standardní západní medicína.

Vidět, čím procházejí pacienti s rakovinou, když jim je oznámena diagnóza smrtelného onemocnění, bylo jednou z nejhorších věcí, které jsem prožila. Jistěže statistiky o průběhu určitého onemocnění ukazují pravděpodobný vývoj onemocnění, ale to přece neznamená, že to platí pro každého pacienta. Naneštěstí ten, který „uteče“ těmto statistikám, je hodnocen jako „pacient s chybnou diagnózou“, nebo u něj došlo ke „spontánnímu vymizení příznaků nemoci“, či dokonce k „zázraku“. Takto je diskreditována metoda, která pacientovi opravdu pomohla.

Označení nemoci, kterou neumí léčit západní medicína, nálepkou „neléčitelné“ přináší pacientovi další problémy. Dává mu zprávu, že se nemůže uzdravit, čemuž pacient uvěří, podle tohoto vnitřního přesvědčení jedná, a tím se jeho stav zhoršuje. Musí tedy nejen bojovat s nemocí, ale přemoci i tu část sebe, která nevěří v uzdravení. Diagnóza způsobí, že pacient v souladu s přesvědčením medicíny, že mu nemůže pomoci, protože na jeho nemoc neexistuje lék, přijme tento patologický náhled za svůj. Jinými slovy medicína říká: „Věř tomu, čemu věřím já, přijmi mou metaforu reality, podle které je toto onemocnění (tak jak jsme ho diagnostikovali) pravdivou a jedinou realitou (jak to vidíme my) a je neléčitelné.“

Skrytý význam prohlášení nás vrací k původnímu problému: role modelu reality vede v našem životě a v našich představách k tomu, že jde o jedinou možnou realitu. Neuvědomujeme si, jak hluboký účinek to má.

Otázka modelů nebo metafor reality

Hrbatá hrdinka úspěšné hry „Hledání inteligentního života ve vesmíru“ autorky Lily Tomlin, která byla uváděna na Broadway, říká: „Realita je kolektivní hrb.“

Většina z nás má sklon považovat model reality, který akceptuje, za realitu. Dostáváme se do potíží v tom okamžiku, kdy tomu to, co je, neodpovídá. Obviňujeme sebe a tvrdíme, že je vyloučené, aby se věci takto měly, protože to neodpovídá našemu modelu. Nechceme vidět, že model je omezený. Všechny modely mají své hranice. Je potřeba si to pamatovat. Pokud se tím budeme řídit, pak je pravděpodobně v pořádku akceptovat určitou metaforu reality - např. mechanistické pojetí, že hmota je základní realitou v nepředpojaté podobě. Když se ovšem jedná o nevléčitelné onemocnění, není už tato metafora reality pro nás vhodná. Je čas najít funkčnější metaforu, v rámci které je naše vyléčení možné. Pro pacienta to znamená spíše nalézt jiný systém léčení, než podstoupit bolestivé, násilně zasahující léčení, které nepomáhá. Nejenže nevede k vyléčení, ale dokonce léčení jiným způsobem, např. ajurvédickou medicínou, homeopatií, akupunkturou, makrobiotikou či něčím podobným ztěžuje.

Diagnóza „nevléčitelná nemoc“ je prohlášením o medicínském systému, ne o stavu pacienta. Pokud je to podáváno jako zpráva o jeho stavu, staví pacienta do pozice značně nevýhodné pro

další léčení. Ponechává jen velmi malý nebo žádný prostor pro tvůrčí proces léčení, který vychází od pacienta. Nenechává žádný prostor pro alternativní léčebné systémy. Je daleko lepší, když lékař řekne: „Udělal jsem pro vás všechno, co bylo v mých silách. Nevím, jaký další způsob léčby bych vám mohl v tomto okamžiku nabídnout. Jestli si přejete, budu se o vás dál starat a udržovat vás v co nejlepším stavu. Možná, že někdo jiný ví o dalších možnostech léčení. “

Pouze toto je jeho díl zodpovědnosti. Lékař není zodpovědný za životy pacientů a jejich zdraví - nemůže si hrát na Boha. Tato tíha by měla být z něj sňata. Jistěže lékaři mají Božské světlo v každé buňce těla. Ale to má i pacient. Pravděpodobně mají větší přístup k léčivé síle než daný pacient v daném okamžiku. Ale pacienti mají také schopnost naučit se čerpat z této síly. Zodpovědnost, kterou klademe na bedra lékařů a kterou nesou, jim nepřísluší. Není to od nás férové jednání. Není to reálné a vychází to z mechanistického modelu: jestliže se předpokládá, že lékař nám dá tabletky nebo provede chirurgický zákrok, aby nás zbavil něčeho od nás odděleného, co nás obtěžuje, potom je on tou osobou, která zodpovídá za naše zdraví - my s tím nemáme co dělat.

Směřování k holografickému modelu

Zodpovědnost za léčení se musí vrátit k nám - pacientům. Požádejme lékaře, aby nám v tom pomohli. Potřebujeme nastolit přátelský vztah mezi pacientem, léčitelem a lékařem, abychom pro své sebeléčení využili to nejlepší, co nám mohou nabídnout.

Způsobem, jak docílit tuto dobrou spolupráci, je vědomě se přesunout do nové M-3 metafyziky, která byla popsána na začátku této kapitoly. **Potřebujeme začít považovat mysl - nikoliv hmotu - za základní realitu.** Tento pohled nás dovede k holizmu.

Práce prezentovaná v této knize je postavena na metafyzice M-3: Z mysli povstává hmota, takže mysl a vědomí jsou základní realitou. Termíny mysl a vědomí jsou omezující, nevystihují lidskou zkušenost, která je mnohem širší. Pro vyjádření základní podstaty lidského bytí dávám přednost termínu esence. Esence je jemnější a je méně omezená než to, co nazýváme vědomím - je uložena pod ním. Vědomí je zase jemnější a méně omezené než to, co nazýváme myslí. Z toho vyplývá, že z esence povstává vědomí, z vědomí mysl a z mysli hmota. Esence se nachází uvnitř hvězdy centra bytí každé živé bytosti. Nalézá se ve všem a všude. Vše je proniknuto esencí, vědomím a myslí. M-3 metafyzika nás přivádí k holizmu, k vzájemnému propojení všech věcí a k prožitku stavu, ve kterém je možno se léčit tou nejpřirozenější cestou. Přijetím metafyziky M-3 vstoupíme přímo do vědy budoucnosti - holografie, která nám dá nové odpovědi na naše staré otázky o sobě, o léčení a tvůrčích procesech.

Zkusme se přeorientovat na holizmus. Co to obnáší ? Jak se to liší od zabudovaných předpokladů, které jsme používali až do této chvíle ? Co by to znamenalo žít uvnitř holografického modelu reality ? Jaké by to bylo myslet a žít holograficky ? Jak by se náš život změnil ?

Mnozí z nás zažili pocit celistvosti - jednoty se vším při meditaci nebo při pohledu na západ slunce či při snění. Je to velmi silný prožitek. Velmi bychom si přáli, aby se opakoval častěji. Zdá se nám však, že mezi touto spontánní zkušeností a naším každodenním životem leží

propast. Tu se v této knize pokusíme, krok za krokem, překlenout mostem. Na jednom konci mostu je fyzický svět a naše fyzické tělo. Na druhém je rozšiřující se prožitek holizmu. Otázka, kterou si položíme, bude znít takto: Jak se stát holistickými ?

Prožitek univerzálního hologramu

Abych prozkoumala, jaký by byl život uvnitř holografického modelu na osobní úrovni, položila jsem několika svým studentům z třetího ročníku následující otázku:

„Představte si sami sebe jako hologram. Jak to změní vaše sebevymezení ?“

MARJORIE V: V hologramu jsme obojím - pozorovatelem i tvůrcem. Nejsme pouze částí modelu, jsme modelem samým. Hologram existuje mimo lineární čas a trojrozměrný prostor. Je místem propojenosti všeho, v něm jsme bez omezení. Znamená to úplné odevzdání se všem prožitkům - pocit opravdové jednoty se všemi a se vším, s vesmírem. Je to přítomnost, minulost a budoucnost v jednom okamžiku.

IRA G.: Při představě sebe jako hologramu se vnímám bez jakýchkoliv omezení, umožňuje mi to prožít a pochopit vesmír prostřednictvím každé buňky těla, každé zkušenosti života. Každá částička se stává vstupní branou univerzálního porozumění.

SYLVIA M.: Jsem-li hologramem, nemám žádná omezení. Mohu vstoupit do času a prostoru, do věčnosti a zase zpět. Jsem stromem, zvířetem, bezdomovcem. Možná že odtud pocházejí dávná slova: „Vše v jednom a jedno ve všem. “

CAROL H.: Představa sebe jako hologramu pro mne znamená zmizení všech omezení, uvědomuji si propojenost se vším stvořeným. Jsem zrcadlením Božího ducha. Také vím, že všechny své myšlenky, slova a skutky prožívám z úrovně celku -to je ohromující myšlenka ! Prožívám celý svět jako příjemce a zároveň přijímač.

BETTE B.: Kdybych byla hologramem, řekněme alkoholizmu, nebyla bych pouze společníkem alkoholika, ale i jeho manželem nebo manželkou, dcerou, synem a zároveň tím alkoholikem. Mohla bych prožívat alkohol vstupující do těla a v témže okamžiku vidět a poznat, co ostatní, kterých se to týká, cítí, vidí a prožívají mentálně, emocionálně, fyzicky a spirituálně. Nebylo by možné postavit se na něčí stranu, protože bych byla to všechno najednou a věděla, že to všechno je částí Boha a vesmíru.

PAM C: Věřím, že jsem hologram, ale je těžké vyjádřit, co to znamená. Nejsou pro mne žádná omezení, protože:

1. Nejsm oddělená, jsem částí celku. Jsem vždy ve spojení s celkem. Vlastně jsem celkem.
2. Mohu mít jakoukoliv formu, jakou potřebuji v daném okamžiku. Ve skutečnosti jsem všemi formami po celý čas.
3. Jsem stále v synchronicitě se vším, co existuje.
4. Nejsm omezena na své tělo. Mám přístup ke všem informacím ve vesmíru, k ostatním, k minulosti, přítomnosti, budoucnosti a dimenzím. Mohu být kdykoliv kdekoliv. Mohu být na několika místech najednou. Zkrátka jsem velká a se vším propojená. Jsem celkem stejně tak

jako částí.

ROSSEANNE B.: Když jsem hologram, nejsem jen část celku, jsem celek. Nejsem ničím omezena, takže nejenže jsem spojena se všemi věcmi, já jsem každá z těch věcí a tudíž můj potenciál pochopení, vědění, vidění, učení se, bytí a konání je bez hranic. Myšlenka „Já jsem celek“ jako hologram znamená, že jsem zároveň ve všem a všechno, a tak je mé neohraničené já v rovnováze se všemi ostatními věcmi a bytostmi.

JOHN M.: To je vědecká metafora sdělení Ježíše Krista „Já a Otec jsme Jedno“. Pro mne to znamená, že nejsem „outsider“, který je postaven na stejnou úroveň jako marnotratný syn, ale že v sobě nesu plnost vesmíru, nebo přesněji řečeno tato plnost proudí skrze mne. Ta myšlenka mi připomíná pocit míru, který leží pod mými nejhroznějšími okamžiky. Představuji si, že ten nezměrný celek se obrací a dívá na mne něčím, co se podobá lidské tváři. Myšlenka, že jsem hologram, mi dodává odvahu a naději.

MARGE M.: Tímto způsobem mohu vidět sebe jako všechno, co vůbec existuje. Mohu mít přístup k těm aspektům sebe, ke kterým si přeji. Když jsem hologram, je všechno možné, všechny znalosti jsou mi přístupné, a co dovolím, to se stane.

LAURIE K.: Dává mi to křídla, na kterých mohu letět kamkoliv a v jakém chci čase. Také přináší tvůrčí zodpovědnost v poznání, kdo opravdu jsem v tomto měnícím se světě. Zajišťuje mi to neomezený přístup ke všemu vědění a jeho pochopení, vysvobozuje mne z pout dualistické disharmonie a vede do světa světla, jednoty a poznání. Jsem se vším neoddělitelně spojena.

SUE B.: Je to pro mne těžké, protože moje mysl říká: „Ne, já nejsem hologram.“ Místo toho si představuji samu sebe jako část vše spojující sítě -to už je lehčí. Čas a prostor tam neexistují, protože „Já jsem“ všude a v každém okamžiku.

JASON S.: Představa sebe jako hologramu mi přináší pocit, že existuji v rozsahu, v jakém si přeji, bez omezení. Některé momenty mne trochu děsí. Například se mi zdá, že jsem víc oddělen od své osobnosti a spirituální cesty a vidím to spíše jako řadu interakčních modelů. Sebe sama vnímám ze širšího pohledu. Na druhou stranu - na mikroúrovni - mohu vidět každý aspekt svého každodenního života jak plně vyjadřuje, kdo jsem. Mohu vidět, jak jsem „Jason-ing“ („Jasonující“, to, co Jason dělá, kdo je - pozn. překl.) svým životem, se svými vlohami, perspektivami, nebo jejich nedostatkem, svými problémy a silou - vše plně formované v každém aspektu. Pociťuji někdy svou separaci (obzvláště nemám rád, když se pocit oddělení stane příliš silným), tak si myslím, že holografický pohled na svět bude pro mne znamenat zkušenost „Já jsem celek“.

Když se já jako léčitelka dívám na pacienty tímto způsobem, cítím možnost být v úplném kontaktu s jejich minulostí, přítomností a možnou budoucností - tím léčením přesahuje přítomný okamžik.

Abychom zažili holografickou zkušenost, potřebujeme být ve stavu rozšířeného vědomí.

Dosažení tohoto stavu vyžaduje velkou vnímavost pro to, co se děje v nás, ale i v ostatních. Jak si ukážeme dál, rozšíření vědomí lze rozvíjet postupně, krok za krokem.

Každý okamžik léčení je holografickým prožitkem. Když přesáhneme výše popsanými způsoby

Starý mechanistický model péče o zdraví

Napsal uživatel Administrator

Neděle, 12 Srpen 2012 11:11 - Aktualizováno Pondělí, 14 Leden 2013 18:06

---

lineární čas a trojrozměrný prostor, dochází automaticky k léčení. Taková je skutečná podstata vesmíru.

Jsem si jistá, že máte zkušenosti tohoto typu. Zatím jste se ještě nenaučili, jak je vyvolat, když to potřebujete, a jak je integrovat do normálního života. Skutečnou výzvou pro nás je začít je v životě prakticky uplatňovat. Abychom to dokázali, musíme lépe porozumět holizmu. Pojdme se na holografii podívat zblízka...

Zjevení světla, Barbara Ann Brennan

EAN: 9788072057498,

ISBN: 80-7205-749-9,

Vydavatel: Pragma,

Rok vydání: 2000